

ת"פ 17560/10/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד פארס עקרמאוי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17560-10-16 מדינת ישראל נ' עקרמאוי(עציר) 21 פברואר 2018

בפני כב' השופט יצחק שמעוני

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
על ידי ענף תביעות משטרת ישראל

נגד

פארס עקרמאוי - הנאשם
על ידי עו"ד עיסא אבו אל הווא

גזר דין

1. כתב האישום:

הנאשם תושב ירושלים, יליד שנת 1994, הורשע ע"פ הודאתו בעבירות של גניבת רכב לפי סעיף 413(ב)(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, נהיגה ללא רישיון, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה התשכ"א-1961, ונהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש), התש"ל-1970.

הודאת הנאשם ניתנה במסגרת הסדר טיעון שהוצג בפני בדיון מיום 28.12.2016 לפיו תוקן כתב האישום והנאשם נשלח לשירות המבחן להכנת תסקיר בעניינו כן נשלח לממונה על עבודות השירות להכנת חוות דעת ההסדר לא כלל הסכמה לעניין העונש.

מכתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 10.10.2016 בשעה 12:56 או בסמוך לכך, בחניון רכבים ברחוב הנביאים בירושלים, גנב הנאשם רכב מסוג "קיה פיקנטו" לוחית זיהוי: 86-944-38, בעת שהיה הרכב בחזקתו של המתלונן בתיק.

בנסיבות אלו, הגיע הנאשם למקום כשהוא מציג את עצמו כבעל הרכב. הנאשם נכנס לרכב והתניעו באמצעות מפתח שהיה בתוך הרכב ותוך שהוא נעזר בקוד הסודי שהיה רשום על פתק שמצא ברכב. הנאשם גנב את הרכב ונתפס בסמוך לשעה 14:17 באזור כיכר אדם, לאחר שניידת משטרתית הבחינה בו, נסעה אחריו וסימנה לו לעצור באמצעות אורות מהבהבים, סירנה וכריזה. לאחר שהבחין הנאשם בניידת, הוא ביצע פניית פרסה במהירות תוך סיכון הרכבים בכביש. בעת מעצרו פגע הנאשם בניידת וגרם לה לנזק קל. הנאשם אף התכוון למכור את הרכב בשטחים. במעשיו אלו עבר הנאשם עבירות של גניבת רכב, נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא ביטוח.

2. תסקיר שירות המבחן:

בתסקיר מיום 1.6.2017, סקרה קצינת המבחן את נסיבות חייו של הנאשם; הנאשם גדל כבן למשפחה בת 5 נפשות, האב עובד כנהג מונית ובמסעדה. אמו עקרת בית. לדבריו, אביו נשוי לאישה נוספת המתגוררת בתל אביב ולהם בן נוסף. קשר זה גרם למתחים בין משפחתו לבין אביו. קצינת המבחן התרשמה שמסיבה זו האב נעדר לעיתים קרובות מהבית ופרנסת המשפחה אינה קבועה ויציבה. הנאשם מסר לקצינת המבחן, כי הוא מצוי בקשר טוב עם אחיו ואמו אך להערכת קצינת המבחן, הם אינם מהווים עבורו דמות סמכות מכילה ומגבילה.

עוד ציינה קצינת המבחן, כי לנאשם 10 שנות לימוד וניכר כי שנות לימודיו התאפיינו בחוסר יציבות ובהעדר מוטיבציה ורצון ללמוד. אף ביחס לעבודה, הנאשם התקשה לגלות יציבות והרושם שהתקבל הוא שהנאשם מרבה לעזוב מקומות עבודה כדרך להתמודד עם קשייו. כיום הנאשם עובד בחברה העוסקת בחשמל ומסר כי הוא מרוצה מעבודתו. הנאשם ציין בפני קצינת המבחן, כי לאחרונה נפרד מבת זוגתו ב-6 השנים האחרונות. לדבריו, קשר זה ידע עליות ומורדות ויצר מתיחות בינו לבין משפחתו שלא היו שבעי רצון מהקשר ביניהם. קצינת המבחן ציינה, כי להתרשמותה, הקשר הזוגי השפיע רבות על התנהגותו והתנהלותו של הנאשם, כאשר הקשיים בין בני הזוג הביאו אותו לכדי רגשות קשים שערים התקשה להתמודד וכן הביאו להתנהגות אימפולסיבית ופוגענית כפי שעולה גם מביצוע העבירה הנוכחית.

ביחס לעבירה הנוכחית, קצינת המבחן ציינה, כי הנאשם נוטל אחריות חלקית בלבד. לדבריו, העבירה התרחשה בעקבות מריבה בינו לבין בת זוגתו לשעבר ובשל הקושי לשלוט בכעסו באותה העת. עוד ציינה, כי התרשמותה היא שברקע לעבירה עומדים דפוסי אישיות לא בשלים, אימפולסיביות וסף תסכול נמוך. כמו כן, התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם הינו בעל רקע משפחתי מורכב וקיימים רגשות בלתי מעובדים סביב תחושתו כי ננטש ע"י אביו, דבר שהוביל להתמודדות משפחתית וכלכלית מורכבת וכן לתחושת אחריות באופן שלא היה מותאם ליכולותיו.

בנוגע להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, קצינת המבחן ציינה כי מחד, הנאשם הינו בעל קווי אישיות בלתי מעובדים, סף תסכול נמוך, אימפולסיביות וחסר תמיכה מהסביבה, כל אלה מהווים גורמי סיכון להישנות מעשים עבריינים מצדו של הנאשם. מנגד, הנכונות המסוימת אותה מגלה הנאשם לשינוי התנהגותו ולאורח חיים נורמטיבי יחד עם גילו הצעיר יכולים להיות גורמי סיכוי לשיקום.

לאור האמור בתסקיר, המליצה קצינת המבחן על הטלת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות. לדבריה, שליחתו של הנאשם למאסר בפועל עלולה להביא לרגסיה במצבו של הנאשם.

3. חוות דעת הממונה:

בחוות הדעת של הממונה מיום 11.2.18, קובע הממונה כי הנאשם נמצא כשיר לעבודות שרות ללא כל מגבלה.

4. טיעוני ב"כ הצדדים לעונש:

טיעוני ב"כ המאשימה:

ב"כ המאשימה ציינה, כי נסיבות כתב האישום מלמדות על כך שהנאשם התחזה בהתנהגותו לבעל הרכב וגנב אותו מהחניון בו החנה אותו בעל הרכב כשהוא מתכוון למכור את הרכב בשטחים. הנאשם, שזוהה זמן קצר לאחר מכן ע"י השוטרים שסימנו לו לעצור, פתח בנסיעה וסירב לעצור. בטרם נעצר פגע הנאשם ברכב משטרה וגרם לה לנזק. לדבריה, עבירת גניבת רכב, הפכה זה מכבר למכת מדינה הפוגעת קשות באזרחים. מדובר בתופעה שפוגעת בקניינו של האזרח, בפרטיותו ובתחושת הביטחון האישי שלו. באשר לעבירות הנוספות של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם הינם: שמירת בטחונו של הציבור הן של משתמשי הדרך והן של הנאשם עצמו.

בנהיגתו הפרועה סיכן הנאשם את עצמו ואת יתר משתמשי הדרך כאשר במקרה זה הסיכון התממש עת פגע הנאשם בניידת וגרם לה לנזק. ב"כ המאשימה ציינה, כי המחוקק ראה בחומרה את העבירות הקשורות ברכב ויחד להם פרק מיוחד בחוק העונשין וכן עונש מאסר של שבע שנות מאסר. ב"כ המאשימה הפנתה את בית המשפט לפסיקות שונות שמהן ניתן ללמוד על הענישה המתאימה בעבירות אלו. לדבריה, מתחם הענישה עבור כל העבירות אותן ביצע הנאשם צריך לעמוד על 14-30 חודשי מאסר בפועל. עוד ציינה, כי הנאשם לא עבר הליך טיפולי בשירות המבחן כפי שניתן להתרשם מהתסקיר ושירות המבחן אף הצביע על מסוכנות בינונית עד גבוהה הנשקפת מהנאשם. כמו כן, ציינה כי הנאשם הינו בעל עבר פלילי קודם. לאור כל האמור, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע עונש ברף התחתון של המתחם ולגזור על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס משמעותי, פסילה ארוכה בפועל ופסילה על תנאי.

טיעוני ב"כ הנאשם:

בראשית דבריו, התרעם ב"כ הנאשם על דברי ב"כ המאשימה, לדבריו בכתב האישום המתוקן לא מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה בפזיזות או גרימת נזק לרכוש ולכן לא ניתן לטעון כעת כנגד הנאשם את הדברים שטענה ב"כ המאשימה. לדבריו, כתב האישום מלמד על עבירת רכוש בלבד המצויה ברף התחתון של עבירות הרכוש. ב"כ הנאשם טען כי העובדה שלא יוחסו לנאשם עבירות של פגיעה ברכוש היא מן הטעם שהניידת היא זאת שפגעה בנאשם ולא ההיפך. עוד נטען, כי יש להתייחס למכלול הנסיבות שקיימות בתיק. מדובר לדברי ב"כ הנאשם, בעבירת רכוש שהתרחשה כאשר הנאשם ניגש לחניון רכבים לחפש עבודה, אחד העובדים במקום מסר לנאשם את מפתח הרכב לאחר שהיה סבור שמדובר בבעל הרכב והורה לו להזיז את הרכב. הנאשם נטל את הרכב מתוך מטרה להזיז ורק לאחר שהתניע החליט להמשיך בנסיעה. מדובר בעבירה ללא תחום, ללא תכנון מקדים. היסוד הנפשי התעורר רק בשעה שנמסרו המפתחות לידיו בטעות. ב"כ הנאשם טען עוד, כי הנאשם לא נמלט אלא עצר כשהורו לו השוטרים לעצור והשוטרים הם אלה שפגעו בו עם הניידת מתוך הלהיטות של השוטרים לעצור את הנאשם. לדבריו, מדובר באדם שזו העברה הראשונה שלו בתחום הרכוש. העבירה בוצעה מתוך מצוקה נפשית וכלכלית עקב גירושין, הנאשם היה להוט להוכיח לאשתו שהוא יכול לספק לה מה שהיא רוצה. הנאשם קיבל על עצמו אחריות מלאה והבין את חומרת מעשיו. ב"כ הנאשם חזר על כך שמדובר במעידה חד פעמית וכן בעבירה ללא כל תחום או תכנון מראש. ב"כ הנאשם הפנה את בית המשפט לפסיקה שונה שתומכת לדבריו בעמדתו. לסיכום, ביקש ב"כ הנאשם לכבד את המלצת שירות המבחן, להימנע מעונש מאסר בפועל ולהסתפק במאסר לתקופה קצרה שירוצה בעבודות שירות.

דברי הנאשם:

במסגרת דבריו האחרונים, הנאשם פנה לבית המשפט וקיבל על עצמו אחריות מלאה, הודה שטעה בהתנהגותו וטען כי למד את הלקח ממעשיו.

5. מתחם העונש ההולם:

לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הערכים המוגנים בעבירת גניבת הרכב, הם הגנה על שלום הציבור, קניינו של הפרט ותחושת הביטחון האישי של הציבור. בעבירות של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח הערכים המוגנים הינם שמירה על ביטחונם ושלמות גופם ורכושם של משתמשי הדרך. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרת עבירות גניבת הרכב. ראו בעניין זה את דברי בית המשפט בע"פ 11194/05 אבו סביח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.5.06): **"למרבה הצער**

תופעת גניבת הרכב טרם נעקרה משורש, ומכת המדינה שאליה נדרש בית משפט זה לפני בדיוק עשור (פסק הדין בע"פ 5724/95 ניתן ב-12.5.96), כמעט שהפכה לעשר מכות; היא ממשיכה לנגוס ברכושם של רבים, ופגיעתה רעה כלכלית ואנושית. המעט שבידי בית משפט זה לעשות הוא לחזק את ידיהם של בתי המשפט הדיוניים בראייה מחמירה של העבירות הכרוכות בכך".

במקרה שבפניי מצאתי, כי מדובר בפגיעה של ממש באותן ערכים מוגנים. מחד גיסא, אכן מקובלת עלי עמדתו של ב"כ הנאשם שמדובר בעבירה לא מתוחכמת וללא תכנון מוקדם, ולכן יש בכך נסיבות לקולא. אך מאידך גיסא, התנהגותו של הנאשם לאחר מכן כשהוא נמלט מהשוטרים תוך שהוא גורם במנוסתו לסיכון רב של משתמשי הדרך ושלו עצמו, סיכון אשר התממש בסופו של יום בגרימת הנזק לניידת ונסיבות אלה מהוות שיקול לחומרא. בהקשר זה אציין, כי לא אוכל לקבל את טענת ב"כ הנאשם, לפיה הניידת היא זו שפגעה ברכב, מאחר וכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם קובע חד משמעית שהנאשם הוא זה שפגע בניידת.

מדיניות הענישה הקיימת אותה הציגו בפני ב"כ הצדדים:

ע"פ 7163/13 **כסואני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 03/08/14), בית המשפט העליון אישר מתחם ענישה שנע בין 12 ל-30 חודשי מאסר עבור כל עבירת גניבת רכב מתוחכמת. (בסה"כ נגזרו על הנאשם במקרה זה עבור מספר אישומים, 4 שנות מאסר.

רע"פ 2366/10 **ג'אבלי נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 13/4/10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, שהורשע בעבירת גניבת רכב. בית המשפט המחוזי הותיר על כנו עונש של 9 חודשי מאסר בפועל שהושתו על הנאשם בבית משפט השלום.

עפ"ג 38077-05-14 **קוריאקו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 23/6/14), בית המשפט המחוזי דחה את ערעור של נאשם שנידון ל-16 חודשי מאסר בגין עבירות גניבת רכב, מעשה פזיזות ורשלנות ברכב ונהיגה ללא רישיון וביטוח.

עפ"ג 3614-01-13 **אבו אלואליה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29/5/13), בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשמים על חומרת העונש וקבע מתחם ענישה עבור כל גניבת רכב של בין 10 ל-30 חודשים.

ת"פ (מחוזי ים) 21714-09-13 **מדינת ישראל נ' אבו קיעאן** (ניתן ביום 23.2.14), בית המשפט גזר על הנאשם עונש של 20 חודשי מאסר בגין גניבת רכב ועוד עשרה חודשים בגין עבירות נוספות.

ת"פ (השלום רמלה) 16187-08-12 **מדינת ישראל נ' אבו עדרה** (ניתן ביום 20.7.16), נקבע מתחם ענישה שנע בין 9 חודשי מאסר ל-24 חודשים. בית המשפט סטה ממתחם הענישה מטעמי שיקום וגזר על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות ועונשים נוספים.

ע"פ (מחוזי מרכז) 11346-03-13 **נזאל נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 19.8.13), בית המשפט המחוזי הקל בעונשו של נאשם שנשלח ל-9 חודשי מאסר וגזר עליו 6 חודשי עבודות שירות וזאת מטעמי שיקום.

ת"פ (שלום רמלה) 28280-08-15 **מדינת ישראל נ' אפגאני** (ניתן ביום 30.11.16), נקבע מתחם עונש בין עבודות שירות לבין 16 חודשי מאסר בפועל. בפועל נגזרו על הנאשם 5 חודשי עבודות שירות ועונשים נוספים.

מסקירת הפסיקה הנ"ל ניתן לראות כי מדובר במגוון רחב של עונשים, החל מעבודות שירות ועד לעונשי מאסר ממושכים. יחד עם זאת, מעיון מעמיק יותר ניתן להיווכח, כי בפסיקה אותה הגישה ב"כ המאשימה, מדובר היה בדרך כלל בעבירות מתוחכמות יותר שנלווה אליהם רכיב של הכנה מקודמת, בשונה מהמקרה שלפנינו. גם הפסיקה אותה הביא ב"כ הנאשם כביסוס לעמדתו, אינה מתאימה בהכרח למקרה זה, מאחר ששם דובר בנאשמים שעברו תהליך שיקומי משמעותי שרק בשלו סטו בתי המשפט באותם מקרים ממתחמי הענישה המקובלים והסתפקו בעבודות

שירות.

לא מכבר נתן בית המשפט העליון את דברו ברע"פ 9269/17 **אבו עישא נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו, 15.1.18), במקרה זה בית המשפט המחוזי קיבל ערעור שהוגש על פסק דיני בת"פ 11097-04-15 וגזר על הנאשם עונש של 15 חודשי מאסר במקום עבודות השירות. בית המשפט העליון אישר את פסק דינו של בית המשפט המחוזי וציין כי העונש שהוטל אינו סוטה ממתחמי הענישה המקובלים בעבירות מעין אלו. בהתאם לכך אני סבור כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין 9 ל 18 חודשי מאסר.

6. העונש המתאים:

בבואי לגזור את עונשו של הנאשם, יש לשקול גם את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה. לזכותו של הנאשם יש לציין בין היתר את העובדה, כי הוא הורשע על פי הודאתו ובכך חסך מבית המשפט זמן שיפוטי יקר. כמו כן ניתן לזקוף לזכותו את חרטתו אותה הביע הן בדיון בפניי והן בפני שירות המבחן. בנוסף נתתי את דעתי לנסיבות האישיות של הנאשם בין היתר בעת ביצוע העבירה, כפי שתוארו הן ע"י שירות המבחן והן ע"י הסנגור. כמו כן, נתתי את דעתי לגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה.

מנגד, לחובת הנאשם, יש לציין את העובדה שהינו בעל עבר פלילי קודם הכולל הרשעה בעבירת זיוף. לכך יש להוסיף את הערכת שירות המבחן, כי הנאשם סיגל לעצמו דפוסי התנהגות עבריינית בעקבות היותו בעל קווי אישיות בלתי מעובדים, סף תסכול נמוך, ואימפולסיבי. לכל אלה יוסף, כי התסקיר שהוגש בעניינו לא מלמד על קיומו של תהליך שיקומי כלשהוא המאפשר לסטות ממתחם העונש והוא אף מצביע על קבלת אחריות חלקית בלבד.

בנוסף, שקלתי את נסיבות האירוע ושוכנעתי כי התנהגותו לאחר ביצוע הגניבה מהווה שיקול משמעותי לחומרא.

לאור כל האמור ולאחר שקלול כל הנתונים, מצאתי להעמיד את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

לפני סיום אציין, כי לא נעלמה מעיני המלצת שירות המבחן להסתפק במאסר שירוצה בעבודות שירות. אך כפי שנקבע לא אחת, מדובר בהמלצה בלבד שאינה מחייבת את בית המשפט. בנסיבות המקרה דנן לא מצאתי שיש מקום להיעתר לה.

אשר על כן אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל בן 9 חודשים בניכוי ימי המעצר. הנאשם יתייצב ביום 8.4.18 בשעה 8:30 בבית המעצר "ניצן" ברמלה לריצוי עונשו.
2. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו על עבירת גניבת רכב לפי הסעיף בו הורשע.
3. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו על העבירות בהן הורשע לפי פקודת התעבורה ופקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח חדש).
4. קנס בסך 3,000 ₪ או מאסר של 60 יום תחתיו. הקנס יקוזז מההפקדה והיתרה תושב לנאשם. אם לא קיימת הפקדה, הקנס ישולם ב 10 תשלומים שווים החל מ 1.3.18 ובכל 1. לחודש שלאחריו.
5. פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של 12 חודשים וזאת החל מיום שחרורו של הנאשם ממאסרו.
6. פסילה על תנאי לתקופה של 9 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור תוך שנתיים מיום

שחרורו על אחת מהעבירות בהן הורשע.

העתק יישלח לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, ו' אדר תשע"ח, 21 פברואר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד שירלי אוחיון, הנאשם וב"כ עו"ד עיסא אבו עלווא.